

Arrest

nr. 272 832 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P.-J. DE BLOCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als begeleide minderjarige vreemdeling op 17 september 2019 zonder enig identiteitsdocument België binnen. Op 24 september 2019 dient zijn moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ook in zijn naam als vergezellende minderjarige wordt ingediend. Op 30 juli 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 250 608 van 8 maart 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de moeder van verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 22 maart 2021 dient de moeder van verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27 januari 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van haar een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Tegen deze beslissing wordt bij de Raad een beroep ingesteld, dat gekend is onder het algemeen rolnummer 271 319.

1.3. Op 22 maart 2021 verzoekt verzoeker in eigen naam om internationale bescherming. Op 27 januari 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van hem een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O. A. A. H. (...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in San Salvador, El Salvador, op (...) 2003. U was scholier toen u op zestienjarige leeftijd samen met uw moeder El Salvador hebt verlaten. Aangezien u dit verzoek om internationale bescherming volledig stoelt op de problemen die uw familie heeft gekend in El Salvador verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw moeder I. P. H. G. (...), die u hieronder kan lezen:

"U, I. P. H. G. (...), verklaart de Salvadoraans nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in San Salvador, Soyapago, Ciudad Credisa. U bent ongehuwd en heeft één minderjarige zoon O. A. A. H. (...), samen met u aanwezig in België. In België verblijft ook uw nicht T. A. M. (...), samen met haar man en gezin (...). U werkte in El Salvador als (hulp)boekhoudster bij diverse bedrijven. Ongeveer vijftien jaar geleden deed zich voor u een probleem van afpersing voor. Nadien kende uzelf geen persoonlijke problemen meer.

U diende El Salvador te verlaten uit vrees voor uw minderjarige zoon. U verklaart dat hij samen met enkele vrienden voetbal speelde in de plaatselijke club van jullie wijk. Ze hadden wekelijks training van 17h tot 19.30h. Zij werden naar de training gewoonlijk gebracht en ook opgehaald door uw vader. Op 11 april 2019 was uw vader te laat omdat hij nog werk had in de kerk. Van uw zoon vernam u dat ze die avond stonden te wachten, toen ze werden benaderd door drie bendeleden, één jongere en twee oudere mannen. De mannen waren agressief en vroegen wat ze daar stonden te doen. Uw zoon en zijn vrienden zeiden dat de training gedaan was en dat ze stonden te wachten, ze zouden worden opgehaald. Zowel uw zoon als zijn vrienden werden geslagen en dienden hun T-shirt uit te doen en short omhoog te doen, omdat de mannen wilden verifiëren of ze geen tatoeages hadden. De mannen zeiden hen dat ze hen daar niet meer wilden zien en dat ze niet naar de politie moesten gaan. Uw zoon was door dit incident erg geschokt en depressief. Hij ging niet meer voetballen en wilde ook niet meer naar school gaan. Het voetbalplein en de school werden in mei 2019 gesloten, nadat er een gewapend conflict was geweest tussen politie en bendeleden. U verklaart dat uw wijk Credissa zeer onveilig is omdat beide bendes MS en 18 de wijk proberen in te palmen en er een territoriumconflict woedt. Vooral voor jongeren is het gevaarlijk. Er zijn veel ontvoeringen en gewelddelicten, waardoor de bewegingsvrijheid van jongeren bijzonder wordt beperkt. In de week van 22 april nam u de beslissing om El Salvador te verlaten. Ook de drie vrienden van uw zoon verlieten het land.

In augustus 2019 stopte u met werken en op 16 september 2019 verliet u El Salvador. U vloog via Colombia (transit) naar Spanje (transit) en Frankrijk en kwam vervolgens aan in België op 17 september 2019. U meldde zich samen met uw zoon aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 20 september 2019 en diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2019.

Bij terugkeer stelde u een vrees te hebben vanwege de bendeleden.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw eerste verzoek: uw originele paspoort en dat van uw minderjarige zoon, een afschrift van uw diploma (met apostille), een schooldocument en puntenlijst van uw zoon en twee foto's van zijn voetbalclub, alsook twee brieven van getuigen over de situatie in uw wijk waarbij een kopie van hun identiteitskaarten werd gevoegd.

Op 30 juli 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw voorgehouden problemen in El Salvador. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 08 maart 2021 werd de weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd met arrest nr. 250 608.

Zonder dat u België hebt verlaten diende u op 22 maart 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelt daarbij zelf geen nood aan internationale bescherming te hebben, maar dat u uw minderjarige zoon wilt beschermen tegen het bendegegeweld dat in uw herkomstland heerst. U vreest dat

bendeleden uw zoon zouden vermoorden of doen verdwijnen. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek hebt u geen documenten neergelegd."

Op dezelfde dag dat uw moeder een tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, diende zij tevens in uw naam een apart verzoek om internationale bescherming in. Tijdens jullie verklaringen bij DVZ verwezen jullie daarbij naar dezelfde feiten die uw moeder eerder reeds uiteengezet had tijdens haar eerste verzoek, alsook naar de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Op (...) 2021 bereikte u de leeftijd van achttien jaar. Op 10 december 2021 nam u deel aan een persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw problemen nog altijd actueel zijn: in de periode februari-maart 2021 ontvingen uw grootouders aan moederszijde dreigtelefoontjes, wat ertoe geleid heeft dat uw grootmoeder een hartaanval heeft gekregen. Toen uw vader haar wilde gaan bezoeken in het ziekenhuis, werd hij bedreigd door bendeleden die zeiden dat hij niet van de wijk was en dat hij moest vertrekken als hij niet vermoord wilde worden. U verwijst ook naar een voormalige klasgenoot van u die door een criminele bende om het leven werd gebracht, en naar de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Uw advocaat heeft nog toegevoegd dat u dermate bent geïntegreerd in België dat u bij terugkeer naar herkomstland het risico loopt te zullen worden gepercipieerd als verwesterd. U verklaart in aanvulling daarop dat u zich meer Belg voelt dan Salvadoraan.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een oude aangifte bij de politie waarvan de inhoud volgens u niet klopt, een recentere aangifte bij de politie van dezelfde feiten waarvan de gegevens volgens u wel juist zijn, een medisch attest over uw grootmoeder, en een nieuwsberichten en berichten op sociale media over de moord op een voormalige klasgenoot van u. Op 24 december 2021 liet u via uw advocaat nog twee opmerkingen over de notities van het persoonlijk bezorgen aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd dat dit verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die uw moeder heeft aangehaald ter staving van haar eerste verzoek (CGVS, p.8) waarvoor de beslissing heden definitief is, en op beweerde gebeurtenissen die daaruit voortvloeien. Het gaat meerbepaald om de vrees van uw moeder dat u in El Salvador zou worden gevisieerd door een criminele bende, zoals de bende MS met wie u op 11 april 2019 in aanraking bent gekomen op het voetbalveld waar uw trainingen plaatsvonden (CGVS, p.3,8). Het eerste verzoek van uw moeder werd door het CGVS afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake jullie beweerde problemen met een bende in El Salvador. Dit werd bevestigd door de RvV op 08 maart 2021. Er is geen Cassatieberoep aangetekend tegen dit arrest en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast.

Wat betreft de recente feiten die volgens u voortvloeien uit deze niet geloofwaardig bevonden gebeurtenissen, namelijk dat uw grootouders en uw vader werden bedreigd door dezelfde bende met wie u problemen hebt gekend (CGVS, p.4,9,11), dient dus te worden besloten dat er aan deze elementen evenmin geloof gehecht kan worden aangezien er aan de kern van deze problemen, jullie beweerde problemen met de bende MS, geen enkel geloof gehecht kan worden. Verder bleek u niet in staat om consistente en gedetailleerde verklaringen af te leggen over deze beweerde problemen. Om te beginnen maakt u geen enkele melding van de gebeurtenissen na uw vertrek uit El Salvador wanneer u wordt gevraagd om een volledig relaas te doen van alle redenen dat u niet kan terugkeren (CGVS, p.8). Wanneer even later wordt verzocht om te verduidelijken wat u precies vreest bij een eventuele terugkeer

naar uw herkomstland, stelt u te vrezen dat u door de bende MS zou worden opgespoord en vermoord. U voegt desgevraagd toe geen enkele reden te hebben om te denken dat deze bende actief naar u op zoek is momenteel, en verklaart daarom dat u niet meer of minder gevaar loopt om door MS te worden gevisieerd dan eender welke andere jongeman in die regio van El Salvador (CGVS, p.8,9). Het is pas wanneer u de vraag krijgt om te duiden hoe de door u neergelegde documenten in uw verklaringen passen, dat u plotseling stelt dat uw grootouders in 2021 dreigtelefoontjes kregen waarin uitdrukkelijk naar u werd gevraagd (CGVS, p.9). Dat u eerst beweert dat er in El Salvador niemand naar u op zoek is, om dan prompt het volslagen tegendeel te verklaren, tast reeds ernstig de door u beweerde vrees aan.

Bovendien hebt u nooit eerder naar deze beweerde dreigtelefoontjes verwezen. U beweert deze ter sprake te hebben gebracht tijdens uw interview bij DVZ en dat u toen ook reeds de aangifte bij de politie hebt vermeld, maar te horen kreeg dat deze elementen pas tijdens het persoonlijk onderhoud aan bod zouden komen (CGVS, p.5). Dat u bij DVZ niet de kans had gekregen om alle relevante elementen van uw antwoord te formuleren is slechts een blote bewering, waar u even later trouwens weer op terugkomt. Het valt niet in te zien waarom zowel u als uw moeder (die haar ouderlijk gezag uitoefende omdat u op dat ogenblik nog altijd minderjarig was) bij DVZ aangaven niets te willen toevoegen in verband met deze actuele problemen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8) alvorens het document te ondertekenen. Indien jullie meenden dat deze verklaring onvolledig was, hadden jullie immers de kans om dat te signaleren. Voorts blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat u evenmin melding hebt gemaakt van het bestaan van de documenten die u thans neerlegt, en dat u deze evenmin liet toevoegen aan uw dossier. Nochtans werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u een goede samenvatting van uw problemen had kunnen geven tijdens het interview bij DVZ. U antwoordde daarop bevestigend, en wenste enkel nog een datum toe te voegen aan deze verklaringen (CGVS, p.3). Dat u ook dan niet spontaan aangaf dat er een heel stuk van uw verklaringen was weggelaten, doet de wenkbrauwen fronsen. Hiermee geconfronteerd stelt u wel degelijk de aangifte vermeld te hebben bij DVZ, maar dat u daarover geen "details" hebt verteld (CGVS, p.9). Dat de meest recente gebeurtenissen waarop u uw vrees baseert niet kunnen worden afgedaan als details hoeft eigenlijk geen betoog. Ook in het kader van haar eigen tweede verzoek, dat uw moeder dezelfde dag heeft ingediend, heeft zij niet gesproken over deze beweerde gebeurtenissen (DVZ moeder, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 16,19,20,22) en zij liet evenmin deze documenten toevoegen aan haar dossier. Als uw aandacht daarop gevestigd wordt, antwoordt u dan weer dat jullie zelf hadden besloten om deze punten pas tijdens een volgend interview aan te halen (CGVS, p.11). Dit klemt des te meer daar het aan uw moeder werd duidelijk gemaakt dat het CGVS in haar geval niet verplicht is om een persoonlijk onderhoud te organiseren in het kader van een volgend verzoek. In elk geval spreekt het voor zich dat het aan de verzoeker is om te beslissen wat die antwoordt op de vragen, en niet aan de Belgische asielinstanties. Dat noch u, noch uw moeder, de beweerde gebeurtenissen uit 2021 ter sprake brachten wanneer gevraagd wordt naar de redenen dat u vreest te zullen worden vermoord, is dan ook een opvallende omissie die jullie geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Het CGVS stipt daarbij ook aan dat uw verklaringen hierover opvallend vaag zijn. U treedt niet in detail over de dreigtelefoons die uw grootouders kregen en die aan de basis zouden liggen van de gezondheidsproblemen van uw grootmoeder: hoe vaak dit gebeurde, wat er precies werd gezegd, en wanneer dit zich allemaal afspeelde bepaalt u niet nader. Zoals u het beschrijft gaat het nochtans over zeer ingrijpende gebeurtenissen. Uw grootmoeder heeft naar aanleiding van deze telefoontjes een hartaanval gekregen en moest worden opgenomen in het ziekenhuis, waar uw vader vervolgens ook werd bedreigd (CGVS, p.4,9). Nog los van het feit dat een verband tussen deze beweerde gebeurtenissen niet kan worden aangetoond en het hierboven reeds vermeldde gegeven dat u deze elementen nooit eerder hebt ingeroepen om uw vrees te concretiseren, mag worden verwacht dat u deze gebeurtenissen consistent en gedetailleerd kan toelichten. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud stelt u dat uw grootvader telefonisch bedreigd werd, maar even later zegt u dat er tijdens die oproepen enkel werd gevraagd of u er was, of u daar nog woonde en waar u dan wel was (CGVS, p.10). Met andere woorden, als u gevraagd wordt naar de precieze inhoud van de telefoontjes rept u met geen woord over enige bedreiging. Wanneer u gevraagd wordt wanneer deze dreigtelefoons gepleegd werden houdt u het op "Tussen februari en maart." (CGVS, p.9). U bent nochtans zeker dat ze dateren van na de beroepsprocedure van uw moeder (CGVS, p.10), in wiens procedure op 08 maart 2021 een arrest werd geveld. Bijgevolg kunnen deze beweerde gebeurtenissen zich niet hebben voorgedaan in februari 2021. Dat uw verklaringen zo oppervlakkig blijven verwondert des te meer daar u beweert dat u degene was die talrijke fouten hebt ontdekt in de aangifte die uw vader in maart 2021 zou hebben gedaan (CGVS, p.4) waaruit volgt dat u goed op de hoogte moet zijn van de inhoud van deze aangiftes.

De twee aangiftes die u neerlegt kunnen evenmin overtuigen. Het gaat immers om een loutere weergave van de verklaringen van uw vader. Dat deze daadwerkelijk moesten dienen om een onderzoek naar de

feiten door de Salvadoraanse instanties mogelijk te maken is volstrekt niet aannemelijk aangezien u pas maanden na de aangifte opmerkte dat de eerste versie “stik vol fouten” staat (CGVS, p.4). Vervolgens stuurde u uw vader naar de autoriteiten om opnieuw aangifte te doen, met gewijzigde verklaringen dan, zodat u een document kon neerleggen bij het CGVS en dat beter zou aansluiten bij uw verklaringen (CGVS, p.4). Dat gedurende ettelijke maanden niemand van jullie zich bekommerde om deze fouten en u zo lang na de beweerde feiten nog een tweede versie liet opstellen, wijst erop dat het hier gaat om gesolliciteerde documenten, die u vooral wilde gebruiken om niet met lege handen uw verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Dat u stelt nooit bereid te zullen zijn om de bende vervoegen wanneer men u dat vraagt (CGVS, p.11) is een louter hypothetisch scenario aangezien u geen element hebt aangereikt waaruit zou blijken dat er in El Salvador een bende zinnens is om u te rekruteren. In de mate dat u hiermee verwijst naar de algemene veiligheidssituatie, net zoals wanneer u verklaart te vrezen dat u als omstaander slachtoffer zou kunnen worden van crimineel geweld (CGVS, p.11) verwijst het CGVS naar de analyse van de actuele toestand in uw herkomstland, verderop in deze beslissing.

Aangaande de verwijzing van uw advocaat naar verwestersing, met name dat u zich hier hebt geïntegreerd, het Frans machtig bent, school hebt gelopen en thans werkzaam bent (CGVS, p.12), wat u bijtreedt door te benadrukken dat u ondertussen zoveel van het land hebt gezien dat u zich meer Belg voelt dan Salvadoraan (CGVS, p.12) aangezien u hier op eigen houtje een bus kan nemen om naar uw werk of naar een afspraak elders te reizen (CGVS, p.11) benadrukt het CGVS vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er is immers geen enkel geloof gehecht aan uw beweerde eerdere aanvaring met een bende in het land en u haalt geen concreet element aan waaruit kan blijken dat u louter en alleen omwille van uw buitenlands verblijf in het vizier zou komen van criminele bendes, laat staan dat er enige reden is om aan te nemen dat u in Salvador zou worden gepercipieerd als iemand wiens waarden en zeden vreemd zijn aan de plaatselijke omgangsvormen.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

U heeft geen overige documenten neergelegd die een ander licht zouden werpen op deze beoordeling. Het getuigschrift van het hospitaal kan hoogstens aantonen dat uw grootmoeder medische behandeling nodig had, een feit dat op zich los staat van de door u beweerde vrees. De nieuwsberichten gaan over de moord op een voormalige klasgenoot van u, maar houden evenmin verband met de door u beweerde vrees: sinds u gestopt bent met school had u het contact met hem verloren en weet zelfs niet waar het slachtoffer is gaan wonen of waar hij werd vermoord (CGVS, p.9). In de mate dat u met deze berichten verwijst naar de algemene veiligheidssituatie wijst het CGVS nogmaals naar de desbetreffende analyse die hieronder volgt. De opmerkingen die u hebt laten bezorgen over het persoonlijk onderhoud, tenslotte, kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Het gaat om een herhaling dat er twee versies zijn van dezelfde aangifte waarvan de oudste fouten bevat, reden waarom u in oktober een nieuwe versie hebt laten opstellen, en een correctie dat er moest staan van 17u30 tot 19u30 waar er stond "van 5 uur tot 7u30". Deze verduidelijkingen wijzigen inhoudelijk niets aan uw verklaringen.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in El Salvador wijst het CGVS nog op wat volgt. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het tweede verzoek in hoofde van uw moeder werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een weergave van de motieven van de bestreden beslissing en van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, voert verzoeker een theoretisch betoog over de vereiste van een “gegronde vrees voor vervolging”, waarbij hij stelt zulke vrees te koesteren dat hij zal worden vervolgd omwille van zijn problemen in El Salvador. Verder meent hij dat “(z)elfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -quod non- dat verzoeker in El Salvador zou worden vermoord of opnieuw zou worden aangehouden, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat deze vervolging plaats zal vinden”. Hij voert tevens een theoretisch betoog over de toekenning van de status van subsidiaire bescherming en theoretiseert verder over de omkering van de bewijslast volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, de begrippen “zwaarwegende gronden” en “reëel risico” uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de oorzaak van de vervolging, de bewijslast in asielzaken en de voorwaarden om een asielaanvraag geloofwaardig te bevinden. Daarna betoogt verzoeker als volgt:

“In voorliggende zaak gaat men er in de bestreden beslissing van uit dat verzoekers relaas ongeloofwaardig zou kunnen zijn en op zijn minst niet ernstig genoeg kan zijn teneinde een beschermingsstatus te verkrijgen. Het CGVS stelt zich echter niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat zij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.”

Verzoeker wijst hierna op de actieve samenwerkingsplicht en de onderzoeksplicht die op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) rust. Hij stelt verder dat de bewijsstandaard in asielrecht lager ligt dan in andere rechtstakken en verwijst in dit verband naar het principe van het voordeel van de twijfel. Ten slotte stelt hij dat het bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers om internationale bescherming belangrijk is om rekening te houden met de context waarbinnen de vraag om internationale bescherming wordt gesteld. Hij zet hierover het volgende uiteen:

“Hieruit volgt dat het CGVS niet alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen heeft geanalyseerd en niet heeft onderzocht of verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden. Bovendien heeft het CGVS de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van

verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen, niet onderzocht en ook niet de vraag of hij sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Verzoeker vervolgt:

“Overwegende dat verzoekers in beginsel het nodige hebben gedaan om het CGVS in staat te stellen hun dossier op een adequate wijze te onderzoeken. Verzoekers zijn transparant geweest met alle informatie en documenten in hun bezit en hebben volkomen eerlijke verklaringen afgelegd. Dat verzoekers dan ook formeel achter zijn gedane verklaringen blijven staan.

Overwegende dat voor de beoordeling van het asielaanvraag van verzoeker wordt verwezen naar de aanvraag tot internationale bescherming van de moeder van verzoeker.

Overwegende dat het CGVS in haar motivering wijst op weinig "doorleefde" en soms "vage" verklaringen in hoofde van verzoekers en hieruit een ongeloofwaardig asielaanvraag afleidt.

Dat het CGVS daarom ook inzake het tweede verzoek tot internationale bescherming van verzoeker een weigeringsbeslissing heeft genomen in de vorm van een beslissing tot niet ontvankelijkheid.

Dat de argumenten van het CGVS éézijdig subjectief van aard zijn.

Dat immers geen nieuw gehoor werd ingepland voor de moeder van verzoeker in het kader van haar tweede aanvraag tot internationale bescherming, ofschoon zij aangaf nieuwe elementen te willen aanvoeren.

Overwegende dat er onder andere wordt getwijfeld aan de onmogelijkheid als zou verzoeker niemand van de club op de hoogte hebben gebracht en dat verzoeker de ouders van de vrienden van haar zoon niet zou kennen.

Dat de moeder van verzoeker vaak moest werken wanneer haar zoon trainde en het veeleer de grootvader was die bleef kijken.

Dat de feiten en de reactie op de feiten bovendien moet worden gekaderd. Dat de mind-set van verzoeker moet worden beoordeeld vanuit het juiste referentiekader.

Hoe iemand reageert op trauma is sterk verschillend naar gelang de intrinsieke kenmerken van de persoon in kwestie.

Dat bovendien langs de kant van de bendes nooit een vast gedragspatroon kan worden vastgesteld. Dat deze bendes, vaak onder invloed van drugs, zeer willekeurig gedrag vertonen.

Dat bij momenten onlogische gedragingen van de bende(s) niet te laste van verzoeker kan worden gelegd, laat staan hen derhalve van ongeloofwaardigheid te verdenken.

Dat het gemakzuchtige argument van "weinig doorleefde verklaringen" in casu niet mag worden weerhouden voor de beoordeling van een geloofwaardig asielaanvraag.

Dat al hetgeen verzoeker heeft verklaard perfect mogelijk is.

Dat bovendien alle verklaringen van verzoekers stroken met de modus operandi van de bendes die actief zijn in El Salvador

"(...)"

International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 December 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>

Dat dit evenmin wordt tegengesproken door het CGVS.

Overwegende dat het CGVS twijfelt aan de overtuigingskracht van de verklaringen gedaan door verzoeker.

Overwegende dat het CGVS de weigeringsbeslissing voor een groot deel baseert op het gebrek aan overtuigingskracht en "doorleefdheid" van deze verklaringen.

Dat het CGVS derhalve faalde in haar actieve samenwerkingsplicht met verzoeker.

Dat ook niet terdege werd nagegaan in hoeverre er sprake kon zijn van psychologische problemen in hoofde van verzoeker.

Dat verder evenmin werd nagegaan wat de eventuele risico's zijn voor verzoeker, gelet op zijn "verwestersing".

Immers zijn zowel de verzoeker als zijn moeder mensen die verknocht zijn geraakt met het Belgische leven. Dat verzoeker immers o.a. de Franse taal machtig is door hier school te lopen en ook een uitgebreide vriendenkring opbouwde.

Dat kan worden aangenomen dat er dientengevolge een extra bijzondere kwetsbaarheid rust op de verzoeker en zijn moeder bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.

Immers zou hen een extra stigmatisatie en discriminatie boven het hoofd hangen.

Dat het CGVS overigens verzaakt aan het formuleren van een intern vluchtalternatief.

Overwegende dat verzoeker een meer dan goeie levenskwaliteit genoot in het land van herkomst. Zij hadden de middelen om een deftig leven te leiden.

Dat derhalve niet kan worden miskend dat er een gegronde reden aan de basis moet hebben gelegen van hun vertrek.

Dat verzoeker dan ook bij niemand verhaal konden halen, laat staan bij de overheid.

Overwegende dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan preciaire veiligheidssituatie plaatsvindt in El Salvador.

Dat er voor verzoeker dan ook op zijn minst een intern vlucht alternatief had moeten worden onderzocht.

Overwegende dat Artikel 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inhoudt dat het CGVS verplicht is om te onderzoeken of verzoeker zich redelijkerwijze in een ander deel van het land van herkomst kan vestigen en daar op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen. Dit ander deel van het land van herkomst moet veilig zijn, wat wil zeggen dat hij aldaar niet langer voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid moet vrezen en dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade of bij gebreke hij toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade.

Die bescherming moet doeltreffend zijn en mag niet tijdelijk van aard zijn. Indien het CGVS oordeelt dat er elders in El Salvador een geldig intern vestigingsalternatief bestaat voor verzoeker, dan moet zij daarvan het bewijs leveren. Dit bewijs wordt in de motivering van de bestreden beslissing niet gegeven.

Dat de bestreden beslissing de volatiele situatie in El Salvador onderstreept, doch een volkomen tegenovergestelde gevolgtrekking maakt.

Dat dergelijke stelling echter onder geen enkel beding zekerheid biedt voor de specifieke situatie van verzoekers.

Bovendien onderzocht het CGVS geenszins in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terechtkomen bij een eventuele herlocatie in El Salvador."

Verzoeker citeert informatie over de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en meent dat hij hier naar alle waarschijnlijkheid mee te maken zal krijgen in de hypothese van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Voorts betoogt verzoeker dat hij bij terugkeer in een ernstige preciaire financiële situatie zal terechtkomen en dat afpersing en bedreiging hem opnieuw te beurt zullen vallen, zeker nu hij de vlucht naar Europa heeft genomen.

Verzoeker besluit:

"Uit het bovenstaande volgt dat de situatie in El Salvador van dergelijke aard is dat verzoeker er een ernstig risico loopt voor haar leven en dat van haar zoon of om er mishandeld te worden en dient derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet haar de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoekers terugsturen naar El Salvador zou hun rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden.

8. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot weigering van toekenning van een beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam en het onderzoek is niet naar behoren gebeurd daar waar werd nagelaten om een intern vluchtmotief te formuleren."

2.2. De stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van

de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling, die handelt over de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, *in casu* geschonden acht.

2.3.1.3. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.1.4. In de mate dat verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of de minderjarige vreemdeling eigen feiten aanvoert die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108)

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Verzoeker werd op 10 december 2021 gehoord op het CGVS om te getuigen en de redenen aan te halen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, El Salvador. Hij verklaarde dat hij samen met zijn moeder zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een incident dat zich op 11 april 2019 rond een voetbalveld heeft voorgedaan. Verder haalde verzoeker aan dat zijn grootouders langs moederszijde in de periode tussen februari en maart 2021 dreigtelefoontjes ontvingen en dat dit ertoe leidde dat zijn grootmoeder een hartaanval kreeg. Toen zijn vader haar wou gaan bezoeken, zou hij bedreigd zijn door bendeleden. Verzoeker verwees ook naar de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en naar een incident waarbij een voormalige klasgenoot door een criminele bende om het leven zou zijn gebracht. Bij terugkeer naar El Salvador stelt verzoeker te vrezen dat de leden van de bende MS hem zouden opsporen en ombrengen. Zijn advocaat voegde op het einde van het persoonlijk onderhoud nog toe dat verzoeker, gelet op zijn integratie of “*verwestering*” in België, bij een terugkeer naar El Salvador extra geïsoleerd zou worden. Verzoeker verklaarde hierover nog dat hij zichzelf meer Belg beschouwt dan Salvadoraan. (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-12).

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die zijn moeder in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, met name haar vrees dat verzoeker in El Salvador zou worden geïsoleerd door een criminele bende, zoals de bende MS met wie hij op 11 april 2019 in aanraking zou zijn gekomen op het voetbalveld. In zijn arrest nr. 250 608 van 8 maart 2021 was de Raad van oordeel dat haar verklaringen over het incident op het voetbalveld weinig geloofwaardig waren of dat dit incident minstens onvoldoende zwaarwichtig was (adm. doss., stuk 6, map

met 'Landeninformatie', nr. 2). Verzoeker baseert zich daarnaast voornamelijk op gebeurtenissen die daaruit zouden zijn voortgevloeid.

Verzoeker betwist niet dat de weigeringsbeslissing die in hoofde van zijn moeder genomen werd definitief is en dat de beoordeling van de door zijn moeder aangevoerde feiten en elementen dus als vaststaand moet worden beschouwd. In de mate dat verzoeker zich *in casu* beroept op dezelfde vluchtmotieven als deze aangehaald door zijn moeder, brengt hij geen eigen feiten aan die een apart verzoek rechtvaardigen.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing wat betreft de feiten die volgens verzoeker voortvloeien uit het incident van 11 april 2019 terecht als volgt:

“Wat betreft de recente feiten die volgens u voortvloeien uit deze niet geloofwaardig bevonden gebeurtenissen, namelijk dat uw grootouders en uw vader werden bedreigd door dezelfde bende met wie u problemen hebt gekend (CGVS, p.4,9,11), dient dus te worden besloten dat er aan deze elementen evenmin geloof gehecht kan worden aangezien er aan de kern van deze problemen, jullie beweerde problemen met de bende MS, geen enkel geloof gehecht kan worden. Verder bleek u niet in staat om consistente en gedetailleerde verklaringen af te leggen over deze beweerde problemen. Om te beginnen maakt u geen enkele melding van de gebeurtenissen na uw vertrek uit El Salvador wanneer u wordt gevraagd om een volledig relaas te doen van alle redenen dat u niet kan terugkeren (CGVS, p.8). Wanneer even later wordt verzocht om te verduidelijken wat u precies vreest bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland, stelt u te vrezen dat u door de bende MS zou worden opgespoord en vermoord. U voegt desgevraagd toe geen enkele reden te hebben om te denken dat deze bende actief naar u op zoek is momenteel, en verklaart daarom dat u niet meer of minder gevaar loopt om door MS te worden geïdendeerd dan eender welke andere jongeman in die regio van El Salvador (CGVS, p.8,9). Het is pas wanneer u de vraag krijgt om te duiden hoe de door u neergelegde documenten in uw verklaringen passen, dat u plotseling stelt dat uw grootouders in 2021 dreigtelefoontjes kregen waarin uitdrukkelijk naar u werd gevraagd (CGVS, p.9). Dat u eerst beweert dat er in El Salvador niemand naar u op zoek is, om dan prompt het volslagen tegendeel te verklaren, tast reeds ernstig de door u beweerde vrees aan. Bovendien hebt u nooit eerder naar deze beweerde dreigtelefoontjes verwezen. U beweert deze ter sprake te hebben gebracht tijdens uw interview bij DVZ en dat u toen ook reeds de aangifte bij de politie hebt vermeld, maar te horen kreeg dat deze elementen pas tijdens het persoonlijk onderhoud aan bod zouden komen (CGVS, p.5). Dat u bij DVZ niet de kans had gekregen om alle relevante elementen van uw antwoord te formuleren is slechts een blote bewering, waar u even later trouwens weer op terugkomt. Het valt niet in te zien waarom zowel u als uw moeder (die haar ouderlijk gezag uitoefende omdat u op dat ogenblik nog altijd minderjarig was) bij DVZ aangaven niets te willen toevoegen in verband met deze actuele problemen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8) alvorens het document te ondertekenen. Indien jullie meenden dat deze verklaring onvolledig was, hadden jullie immers de kans om dat te signaleren. Voorts blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat u evenmin melding hebt gemaakt van het bestaan van de documenten die u thans neerlegt, en dat u deze evenmin liet toevoegen aan uw dossier. Nochtans werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u een goede samenvatting van uw problemen had kunnen geven tijdens het interview bij DVZ. U antwoordde daarop bevestigend, en wenste enkel nog een datum toe te voegen aan deze verklaringen (CGVS, p.3). Dat u ook dan niet spontaan aangaf dat er een heel stuk van uw verklaringen was weggelaten, doet de wenkbrauwen fronsen. Hiermee geconfronteerd stelt u wel degelijk de aangifte vermeld te hebben bij DVZ, maar dat u daarover geen “details” hebt verteld (CGVS, p.9). Dat de meest recente gebeurtenissen waarop u uw vrees baseert niet kunnen worden afgedaan als details hoeft eigenlijk geen betoog. Ook in het kader van haar eigen tweede verzoek, dat uw moeder dezelfde dag heeft ingediend, heeft zij niet gesproken over deze beweerde gebeurtenissen (DVZ moeder, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 16,19,20,22) en zij liet evenmin deze documenten toevoegen aan haar dossier. Als uw aandacht daarop gevestigd wordt, antwoordt u dan weer dat jullie zelf hadden besloten om deze punten pas tijdens een volgend interview aan te halen (CGVS, p.11). Dit klemt des te meer daar het aan uw moeder werd duidelijk gemaakt dat het CGVS in haar geval niet verplicht is om een persoonlijk onderhoud te organiseren in het kader van een volgend verzoek. In elk geval spreekt het voor zich dat het aan de verzoeker is om te beslissen wat die antwoordt op de vragen, en niet aan de Belgische asielinstanties. Dat noch u, noch uw moeder, de beweerde gebeurtenissen uit 2021 ter sprake brachten wanneer gevraagd wordt naar de redenen dat u vreest te zullen worden vermoord, is dan ook een opvallende omissie die jullie geloofwaardigheid verder ondermijnt. Het CGVS stipt daarbij ook aan dat uw verklaringen hierover opvallend vaag zijn. U treedt niet in detail over de dreigtelefoons die uw grootouders kregen en die aan de basis zouden liggen van de gezondheidsproblemen van uw grootmoeder: hoe vaak dit gebeurde, wat er precies werd gezegd, en wanneer dit zich allemaal afspeelde bepaalt u niet nader. Zoals u het beschrijft gaat het nochtans over zeer ingrijpende gebeurtenissen. Uw grootmoeder heeft naar aanleiding van deze telefoontjes een hartaanval gekregen en moest worden opgenomen in het ziekenhuis, waar uw vader vervolgens ook werd

bedreigd (CGVS, p.4,9). Nog los van het feit dat een verband tussen deze beweerde gebeurtenissen niet kan worden aangetoond en het hierboven reeds vermeldde gegeven dat u deze elementen nooit eerder hebt ingeroepen om uw vrees te concretiseren, mag worden verwacht dat u deze gebeurtenissen consistent en gedetailleerd kan toelichten. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud stelt u dat uw grootvader telefonisch bedreigd werd, maar even later zegt u dat er tijdens die oproepen enkel werd gevraagd of u er was, of u daar nog woonde en waar u dan wel was (CGVS, p.10). Met andere woorden, als u gevraagd wordt naar de precieze inhoud van de telefoontjes rept u met geen woord over enige bedreiging. Wanneer u gevraagd wordt wanneer deze dreig telefoons gepleegd werden houdt u het op "Tussen februari en maart." (CGVS, p.9). U bent nochtans zeker dat ze dateren van na de beroepsprocedure van uw moeder (CGVS, p.10), in wiens procedure op 08 maart 2021 een arrest werd geveld. Bijgevolg kunnen deze beweerde gebeurtenissen zich niet hebben voorgedaan in februari 2021. Dat uw verklaringen zo oppervlakkig blijven verwondert des te meer daar u beweert dat u degene was die talrijke fouten hebt ontdekt in de aangifte die uw vader in maart 2021 zou hebben gedaan (CGVS, p.4) waaruit volgt dat u goed op de hoogte moet zijn van de inhoud van deze aangiftes."

Wat betreft de door verzoeker neergelegde aangiftes wordt in de bestreden beslissing ook nog op goede gronden als volgt gesteld:

"De twee aangiftes die u neerlegt kunnen evenmin overtuigen. Het gaat immers om een loutere weergave van de verklaringen van uw vader. Dat deze daadwerkelijk moesten dienen om een onderzoek naar de feiten door de Salvadoraanse instanties mogelijk te maken is volstrekt niet aannemelijk aangezien u pas maanden na de aangifte opmerkte dat de eerste versie "stik vol fouten" staat (CGVS, p.4). Vervolgens stuurde u uw vader naar de autoriteiten om opnieuw aangifte te doen, met gewijzigde verklaringen dan, zodat u een document kon neerleggen bij het CGVS en dat beter zou aansluiten bij uw verklaringen (CGVS, p.4). Dat gedurende ettelijke maanden niemand van jullie zich bekommerde om deze fouten en u zo lang na de beweerde feiten nog een tweede versie liet opstellen, wijst erop dat het hier gaat om gesolliciteerde documenten, die u vooral wilde gebruiken om niet met lege handen uw verzoek om internationale bescherming in te dienen."

Het algemene betoog in het verzoekschrift dat verzoeker in beginsel het nodige heeft gedaan om het CGVS in staat te stellen om zijn dossier op een adequate wijze te onderzoeken en dat hij transparant is geweest met alle informatie en documenten in zijn bezit en volkomen eerlijke verklaringen heeft afgelegd waar hij nog altijd formeel blijft achterstaan, is weinig dienstig nu *in casu* slechts de vraag aan de orde is of verzoeker eigen feiten aanbrengt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, *quod non*. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek om internationale bescherming namelijk hoofdzakelijk op het incident van 11 april 2019 dat zijn moeder reeds heeft aangehaald ter staving van haar eerste verzoek om internationale bescherming waarnaar er zowel door de commissaris-generaal als door de Raad reeds een onderzoek gebeurd is dat tot het besluit heeft geleid dat er geen geloof aan kon worden gehecht. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de overige gebeurtenissen waarop verzoeker zich beroept en die zouden voortvloeien uit het incident van 11 april 2019, zodat er evenmin geloof aan kan worden gehecht, in hoofde van verzoeker eigen feiten zouden zijn die een apart verzoek in zijn hoofde rechtvaardigen. Bovendien weerlegt noch ontkracht verzoeker met dit algemene betoog, noch met het betoog dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wijst op weinig "doorleefde" en soms "vage" verklaringen in zijn hoofde en hieruit een ongeloofwaardig asielrelaas afleidt, dat onlogische gedragingen van de bende(s) hem niet ten laste kunnen worden gelegd, dat al wat hij verklaard heeft perfect mogelijk is, dat zijn verklaringen stroken met de *modus operandi* van de bendes die actief zijn in El Salvador en dat het CGVS faalde in haar actieve samenwerkingsplicht de voormelde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoeker ter verschoning van de omstandigheid dat zijn moeder niemand van de voetbalclub op de hoogte zou hebben gebracht aanhaalt dat zij "vaak moest werken wanneer haar zoon trainde en het veeleer de grootvader was die bleef kijken", herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal toelaat het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. *In casu* had de moeder van verzoeker in het verzoekschrift gericht tegen de beslissing over haar eerste verzoek reeds betoogd dat zij vaak moest werken wanneer haar zoon trainde en dat het veeleer de grootvader was die bleef kijken en oordeelde de Raad hierover in zijn arrest nr. 250 608 van 8 maart 2021 dat zij niet aantoonde dat zij "zulks niet eenvoudigweg voor of na haar werk had kunnen doen, bijvoorbeeld in een bericht via Whatsapp, de

applicatie via dewelke de trainer haar zoon gevraagd zou hebben naar de reden waarom hij niet meer kwam voetballen, of via haar vader, die de jongens vaak naar de voetbaltraining bracht, bleef kijken en/of hen terug ophaalde van de training". Dat de moeder van verzoeker niet op een of andere manier poogde om de trainer of de club te wijzen op de mogelijke gevaren die de ploeggenoten van verzoeker zouden lopen, ondermijnde volgens de Raad mede de geloofwaardigheid van haar verklaringen daarover. Deze beoordeling dient als vaststaand te worden beschouwd en verzoeker brengt met een herhaling van dit betoog van zijn moeder geen eigen feiten aan die een apart verzoek om internationale bescherming in zijn hoofde kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laakt dat voor de beoordeling van zijn asielrelaas wordt verwezen naar het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder, doet hij geen afbreuk aan de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing. Het is omwille van de onderlinge verknochtheid van de verzoeken om internationale bescherming van verzoeker en zijn moeder logisch dat hier door de commissaris-generaal naar wordt verwezen. Het eerste verzoek van verzoekers moeder werd immers ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige ingediend en in het tweede verzoek van verzoekers moeder verwijst zij meermaals naar de vrees die zij ten aanzien van verzoeker heeft (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie', nr. 1). De Raad stelt vast dat verzoeker nog meent dat de argumenten van de commissaris-generaal "*éénzijdig subjectief van aard zijn*" daar er geen nieuw gehoor voor zijn moeder werd ingepland in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming. Met dit betoog voert verzoeker een middel aan dat niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing. Een dergelijk betoog kan uiteraard niet leiden tot een hervorming of een vernietiging van deze beslissing. Bovendien – en louter ten overvloede – wijst de Raad er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie', nr. 1). De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal.

Door verder in het algemeen te poneren dat de feiten en de reactie op de feiten moeten worden gekaderd, dat zijn "*mind-set*" moet worden beoordeeld vanuit het juiste referentiekader en dat hoe iemand reageert op trauma sterk verschillend is naar gelang de intrinsieke kenmerken van de persoon in kwestie, zonder dit *in concreto* te duiden, brengt verzoeker evenmin afdoende argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de voorgaande appreciatie.

Waar verzoeker nog laat gelden dat er niet terdege werd nagegaan in hoeverre er sprake kon zijn van psychologische problemen in zijn hoofde, stelt de Raad vast dat hij in de loop van de administratieve procedure niet het minste gewag heeft gemaakt van psychologische problemen en tevens naliet enig psychologisch attest neer te leggen waaruit dergelijke problemen zouden blijken. Bovendien laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze (eventuele) psychologische problemen een ander licht zouden werpen op de motivering van de bestreden beslissing.

Verder bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente overwegingen:

"Dat u stelt nooit bereid te zullen zijn om de bende vervoegen wanneer men u dat vraagt (CGVS, p.11) is een louter hypothetisch scenario aangezien u geen element hebt aangereikt waaruit zou blijken dat er in El Salvador een bende zinnens is om u te rekruteren. In de mate dat u hiermee verwijst naar de algemene veiligheidssituatie, net zoals wanneer u verklaart te vrezen dat u als omstaander slachtoffer zou kunnen worden van crimineel geweld (CGVS, p.11) verwijst het CGVS naar de analyse van de actuele toestand in uw herkomstland, verderop in deze beslissing.

Aangaande de verwijzing van uw advocaat naar verwestersing, met name dat u zich hier hebt geïntegreerd, het Frans machtig bent, school hebt gelopen en thans werkzaam bent (CGVS, p.12), wat u bijtreedt door te benadrukken dat u ondertussen zoveel van het land hebt gezien dat u zich meer Belg voelt dan Salvadoraan (CGVS, p.12) aangezien u hier op eigen houtje een bus kan nemen om naar uw werk of naar een afspraak elders te reizen (CGVS, p.11) benadrukt het CGVS vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht

om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er is immers geen enkel geloof gehecht aan uw beweerde eerdere aanvaring met een bende in het land en u haalt geen concreet element aan waaruit kan blijken dat u louter en alleen omwille van uw buitenlands verblijf in het vizier zou komen van criminele bendes, laat staan dat er enige reden is om aan te nemen dat u in Salvador zou worden gepercipieerd als iemand wiens waarden en zeden vreemd zijn aan de plaatselijke omgangsvormen.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat er, gelet op zijn "verwestering", niet werd nagegaan wat de eventuele risico's voor hem zijn. De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing immers op goede gronden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker in El Salvador zou worden gepercipieerd als iemand wiens waarden en zeden vreemd zijn aan de plaatselijke omgangsvormen. Dat verzoeker de Franse taal machtig is geworden door in België school te lopen en dat hij hier een uitgebreide vriendenkring zou hebben uitgebouwd, doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker in geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador nog vreest dat hij in een ernstige precare financiële situatie zal terechtkomen en dat hem en zijn moeder "opnieuw afpersing en bedreiging te beurt zal vallen, zeker zij nu de vlucht naar Europa hebben genomen", wijst de Raad erop dat op basis van de recente landeninformatie waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft verwezen, met name de COI Focus "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021 en de COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel

risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Over de algemene veiligheidssituatie in El Salvador motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van algemene informatie over El Salvador, die bovendien minder recent is dan de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund of die in dezelfde lijn ligt als deze informatie, zonder deze informatie concreet op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De Raad herinnert eraan dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Bovendien heeft de door hem aangehaalde informatie voornamelijk betrekking op de hoge moordcijfers in El Salvador, wat op zich niet kan aantonen dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Het door verzoeker aangehaalde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken heeft betrekking op toeristen die naar El Salvador reizen en kan omwille van die reden ook niet volstaan om aan te tonen dat Salvadoraanse burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier en die hierboven nog niet werden besproken (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de overige door verzoeker neergelegde documenten:

“Het getuigschrift van het hospitaal kan hoogstens aantonen dat uw grootmoeder medische behandeling nodig had, een feit dat op zich los staat van de door u beweerde vrees. De nieuwsberichten gaan over de moord op een voormalige klasgenoot van u, maar houden evenmin verband met de door u beweerde

vrees: sinds u gestopt bent met school had u het contact met hem verloren en weet zelfs niet waar het slachtoffer is gaan wonen of waar hij werd vermoord (CGVS, p.9). In de mate dat u met deze berichten verwijst naar de algemene veiligheidssituatie wijst het CGVS nogmaals naar de desbetreffende analyse die hieronder volgt. De opmerkingen die u hebt laten bezorgen over het persoonlijk onderhoud, tenslotte, kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Het gaat om een herhaling dat er twee versies zijn van dezelfde aangifte waarvan de oudste fouten bevat, reden waarom u in oktober een nieuwe versie hebt laten opstellen, en een correctie dat er moest staan van 17u30 tot 19u30 waar er stond "van 5 uur tot 7u30". Deze verduidelijkingen wijzigen inhoudelijk niets aan uw verklaringen."

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin toont verzoeker een schending aan van het verbod van willekeur.

2.3.5. Waar verzoeker "(i)n nog meer ondergeschikte orde" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN